

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Пловдив, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Т. Кюртова

при участието на секретаря Боряна Д. Козова
като разглежда докладваното от Росица Т. Кюртова Търговско дело №
20235300900512 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искиве с правно основание чл.432, ал.1 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищците И. Д. И., ЕГН *****, действаща лично и като майка и законен представител на Г. П. М., ЕГН *****, и М. П. М., ЕГН *****, всички от гр.****, чрез пълномощниците си адв.Т. Д. и адв.И. И., твърдят, че при пътнотранспортно произшествие на 30.09.2018 г. е загинал П. Г. М... Описват подробно механизма на произшествието, състояло се около 21,20 ч. на път I-8, 214-ти км, при което М. Н. Г., управлявайки лек автомобил Мерцедес 310 Д Спинтер с рег.№****, напуснал без причина лентата си за движение и навлязъл в лентата за насрещно движение, където се ударил челно в лек автомобил Фолксваген Пасат с рег.№****, управляван от починалия вследствие на произшествието П. М.. Твърди се, че първата от ищите е съжителствала дълги години на съпружески начала с починалия, а от това съжителство двамата имат две деца – останалите двама ищци. С влязла в сила присъда М. Г. е признат за виновен по внесеното срещу него обвинение. За автомобила, управляван от осъдения, е бил сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие от 05.07.2018 г. до 05.07.2019 г. През октомври 2018 г. ищите са сезирали застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, който предложил да изплати обезщетение в размер 100 000 лв. на първата от ищите и по 120 000 лв. – на останалите двама, но ищите не приели предложението и отказали да подпишат споразумение с ответника в този смисъл. Понататък в исковата молба се описват отношенията между ищите и ответника приживе на последния и понесените от ищите душевни страдания в следствие на загубата. Твърди се, че до днес ищите не са превъзмогнали липсата на близкия им човек. Описват се промените,

настъпили в живота на всеки един от тях вследствие на смъртта му. Въз основа на изложените обстоятелства е формулирано искане ответникът да бъде осъден да заплати на всеки един от ищите сумата 170 000 лв., представляваща обезщетение за понесени от съответния ищец болки и страдания в следствие загубата на П. Г. М., при описаното пътнотранспортно произшествие, ведно със законна лихва от 09.10.2018 г. (датата на сезиране на застрахователя с извънсъдебна претенция от ищите) до окончателното плащане. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, чрез пълномощник адв.В. Д., оспорва исквете. Признава, че е сключен договор за застраховка „ГО“ на автомобилистите за посочения в исковата молба автомобил, като срокът на застраховката обхваща описаното произшествие. Не се оспорва настъпването на произшествие на посочените от ищите дата и място, както и противоправния характер на поведението на водача на застрахования автомобил и неговата вина за настъпилния пътен инцидент, като в тази връзка се признава обвързващото действие на влязлата в сила присъда. Възражава се за това, че пострадалият е съпричинил вредите, тъй като от своя страна също е нарушил правилата за движение по пътищата, като е управлявал МПС без поставен обезопасителен колан. Възражава се, че ако беше управлявал автомобила Фолксваген Пасат с правилно поставен обезопасителен колан, починалият при произшествието родственик на ищите нямаше да получи животозастрашаващи травми. Това му поведение е допринесло и улеснило настъпването на вредите. Възражава се по размера на исковите претенции за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в аспекта на правилото на чл.52 ЗЗД, като се развИ.т подробни съображения в тази насока. Направено е и възражение за погасяване по давност на претенцията за законна лихва, като се поддържа, че давността е тази по чл.111 ЗЗД.

Конституиран е като трето лице-помагач М. Г. Г., ЕГН *****, от с.****. От подпомагащата страна е подаден отговор на искова молба чрез пълномощник адв.Л. Л.. С отговора се възражава по размера на претендираните обезщетения в аспекта на нормата на чл.52 ЗЗД. Подкрепени са възраженията на ответника за съпричиняване и погасителна давност.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор, а това се установява и от приложените по делото удостоверения за раждане, издадени от Община Пловдив, че ищите Г. П. М., ЕГН *****, и М. П. М., ЕГН *****, са деца на П. Г. М., ЕГН *****, а тяхна майка е ищцата И. Д. И., ЕГН *****. От приложеното препис-извлечение от акт за смърт се установява, че П. Г. М. е починал на ****-годишна възраст на 30.09.2018 г.

Установява се, че с влязла в сила присъда по н.о.х.д.№2229/2020 г. на ОС Пловдив М. Г. Г., ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 30.09.2018 г., в землището на с.****, на път №I-8, км 214, при управление на товарен автомобил Мерцедес Спринтер с рег.

№****, е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.16, ал.1, т.1 ЗДвП („На пътно платно с двупосочно движение на водача на пътно превозно средство е забранено, когато платното за движение има две пътни ленти – да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне“), като по непредпазливост е причинил смъртта на П. Г. М., ЕГН *****, и е управлявал МПС, без да има необходимата правоспособност.

Признато е за безспорно в отношенията между страните по делото, че за товарния автомобил Мерцедес Спринтер с рег.№**** е сключен договор с ответното дружество за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с период на покритие, обхващащ датата на горното събитие 30.09.2018 г. В тази насока е и приетия по делото констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 30.09.2018 г., в който е удостоверена проверка за наличие на застрахователна полица с покритие до 05.07.2019 г.

Установява се, че на 09.10.2018 г. ищците са сезирали ответното застрахователно дружество за това, че е настъпило горното пътнотранспортно произшествие. Установява се, че по повод на уведомлението им при ответника е образувана преписка по щета №0000-1000-01-18-7747/09.10.2018 г. С молба, получена при ответника на 22.10.2020 г., ищците са отправили искане за изплащане на застрахователни обезщетения. Установява се, че от страна на застрахователя е предложено постигане на споразумение с ищците, като на първата от тях се изплати обезщетение в размер 100 000 лв., а на останалите двама – по 120 000 лв. Неоспорим факт е, че такова споразумение не е било постигнато, както и, че на ищците не са изплатени предложените застрахователни обезщетения.

Разпитани са ****ма свидетели. От показанията им се установява, че от 2005-2006 г. до датата на смъртта му починалият при процесното ПТП П. М. и ищцата И. И. са съжителствали като съпрузи, без да имат сключен брак – живеели са като семейство, имали са общо домакинство и съвместни разходи. Взаимоотношенията им били като между двама обичащи се хора, споделяли общи възгледи и „един чист морал“ по думи на свидетеля М. В.. Дватамата били искрени, грижовни, усмихнати и сърцати хора. Първоначално работели заедно при свидетелите В. и В. В.. После П. М. основал ферма **** с брат си, изградили първата мобилна мандра в региона. Финансово семейството било много добре. От съвместното им съжителство се родили две деца – Г. и М.. Сформирало се едно ведро, щастливо семейство с обгрижени и щастливи деца. Цялото си свободно време П. отделял за семейството си, водел ги на почивки, на море, на ски, грижел се за децата си като един истински баща. Смъртта на П. М. преобърнал живота и на ****мата ищци. Ищцата И. приела тежко смъртта на мъжа си. Отсъствала повече от месец от работа, после започнала да боледува, изпадала в емоционални сривове, претърпяла операция, често ползвала болнични, каквито преди това не й били нужни. (В тази насока е и приложената по делото медицинска документация.) Продължила да бъде отговорна и грижовна майка, но усмивката й вече я нямало. Изпитвала трудности да преодолее мъката от загубата. Изпитвала и финансови затруднения. Наложило се да поеме част от работата във фермата, да работи много повече, за да издържа децата си. Наложило се да води децата си на психолог, а впоследствие и тя

започнала да го посещава, за да намери отдушник по някакъв начин. (В насока на това е и приложената на л.46 психологическа характеристика, изходяща от И. Б. – психолог, според която в периода от м.октомври 2018 г. до 15.02.2023 г., когато е изготвена характеристиката, са провеждани периодични терапевтични срещи с И. И. и с двете ѝ деца – Г. и М..)

Към датата на произшествието ищецът Г. М. е бил на **** години, а ищцата М. М. – на почти ****. От свидетелските показания се установява, че двамата са били уведомени за смъртта на баща си в деня на катастрофата. Двамата приели това по различен начин. Г. се затворил в себе си, нямал емоционален израз на това, което се случва в него, но показвал мъката си с действия. Първият път, когато видял свидетелката В. след смъртта на баща си, той я гушнал и стискал силно дълго време. Страдал, когато свидетелят В. го водел на тренировки по футбол, искал баща му да го води, както преди. Бил тъжен, рядко се усмихвал, отличавал се от другите деца, „израснал без време“ по думи на свидетеля В.. Поведението на детето М. преминало през няколко етапа на разбиране за смъртта на баща ѝ. Първоначално обвинявала него, че ги е напуснал. След това обвинявала Господ за това, което се е случило с баща ѝ, а накрая смятала, че баща ѝ е звезда. Липсата на баща изразила пред свидетелката В. като ѝ казала, че в къщи имат вече ****, а не четири стола около масата, защото баща ѝ е отишъл при Господ. Непрестанно задавала въпроси за това защо него го няма, на което трудно можел да бъде даден отговор.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.498, ал.3 КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл.496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. В конкретния случай се установява, че застрахователят е бил сезиран за процесното застрахователно събитие преди завеждане на настоящото дело. Предложението на застрахователя да бъде сключено споразумение с ищите за заплащане на обезщетение в размер, определен от него, не е било прието и обезщетения не са изплатени. Следователно процедурата за доброволно уреждане на спора е приключила без удовлетворителен за ищцовата страна резултат, което прави прекия иск по чл.432 КЗ допустим.

Съгласно чл.432 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка се констатира, че между ответника и собственика на товарен автомобил Мерцедес Спринтер с рег.№**** е възникнало валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите, по силата на който застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Съгласно чл.477, ал.2 КЗ по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за

което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. Съответно трети ползватели се от застраховката лица са всички лица, с изключение на лицето, което отговаря за причинените вреди – чл.477, ал.3 КЗ.

В рамките на срока на действие на застраховката е настъпило застрахователно събитие – възникнала е отговорност на водача на застрахования автомобил за вреди в резултат от причинено от същия пътнотранспортно произшествие. Елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане се установяват по несъмнен начин от събраните доказателства и това са: противоправно поведение на делинквента, вреди, причинна връзка между противоправното поведение и вредите, както и вина на прекия причинител. В тази връзка следва да бъде съобразена влязлата в сила присъда по н.о.х.д. №2229/2020 г. на ОС Пловдив, която съгласно чл.300 ГПК е задължителна за гражданския съд относно част от горепосочените елементи – противоправност на деянието, авторството на дееца и вината под форма на непредпазливост, а така също и относно съставомерния елемент от престъплението, което е резултатно и задължително изисква да е причинена смърт. Присъдата е задължителна за гражданския съд и относно наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на делинквента и смъртта, която връзка също е обективен съставомерен елемент от престъпния състав.

Българското материално право признава право на обезщетение за неимуществени вреди от деликт с причинена смърт в полза на лицето, което е съжителствало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак, ако това съжителство не съставлява престъпление и не противоречи на правилата на морала (в този смисъл Постановление №5/24.XI.1969 г. на Пленума на ВС, което не е изгубило сила по аргумент от т.1 на ТР 1/2016 г. по тълк.д.№1/2016 г. на ВКС, ОСНГТК). Включването на посоченото лице в кръга на правоимащите е мотивирано със съдържанието на съществувалите между него и починалия житейски отношения, които са напълно сходни с отношенията между съпрузи и е справедливо, при установени действително претърпени вреди, това лице също да получи обезщетение. По делото се установи, че ищцата И. Д. И. е съжителствала на съпружески начала с починалия при процесното застрахователно събитие П. М., като същата търпи вреди от смъртта му. Прякото право по чл.432 КЗ има вторичен характер спрямо деликтното право, следователно ищцата И. се явява материалноправно легитимирана да претендира обезщетение направо от застрахователя.

Материалноправно легитимирани са и останалите двама ищци – децата на пострадалия са негови низходящи и имат право на обезщетение, когато действително са претърпели вреди съгласно Постановление №4/25.V.1961 г. на Пленума на ВС, което също не е изгубило значение.

От горното следва, че обективните предпоставки на иска по чл.432 КЗ са налице в конкретната хипотеза и същият иск се явява доказан по своето основание.

Съобразно нормата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя

по справедливост. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които ги обуславят, като характера на увреждането, начина на извършване на деянието, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания и пр. (В този смисъл Постановление на Пленума на ВС №4/1968г.) При определяне на справедливо обезщетение за неимуществени вреди при причиняване на смърт, от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и претендиращия обезщетението, обстоятелствата, при които е настъпил вредоносния резултат, както и други обстоятелства, които решаващият съд е длъжен да обсъди и да изведе извод за значението на критериите при определяне на конкретния размер на обезщетението по чл.52 ЗЗД. (В този смисъл Решение №66/29.05.2017 г. на ВКС, II т.о., по т.д.№ 1464/2016 г.) Според Решение №212/11.01.2018 г. на ВКС, II т.о., по т.д.№738/2017 г. следва да бъдат отчетени моментът на настъпване на смъртта, възрастта и обществено положение на пострадалия, степента на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, както и действителното съдържание на съществувалите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения.

Съобразявайки тези указания, съдът констатира, че в резултат от деликта ищцата И. И. е претърпяла неимуществени вреди. Преживяла е и продължава да изживява душевна болка и страдание от загубата на човека, с когото е съжителствала съпругески. От свидетелските показания се установява, че двамата са имали съвместен живот в продължение на 12 години, грижили са се и са разчитали един на друг, създали са деца, семейството им е било сплотено. От това следва, че между ищцата и починалия са съществували трайни, топли и емоционални, взаимни, наподобяващи съпругеските отношения. След смъртта на П. М., животът на ищцата И. се е променил коренно. Ищцата е станала затворена (преди е била ведра, усмихната и спокойна), започнала е да боледува, имала е нужда от психолог, за да преживее случилото се. Загубила е обичан човек в сравнително млада възраст при ненадейни и внезапни обстоятелства. Останала е сама в грижите за двете си малолетни деца, голяма част от които приживе са били поемани от загиналия П. М.. От свидетелските показания се установява, че ищцата И. И. е тъгувала силно и продължава да тъгува по същия начин. Загубата ѝ не може да бъде запълнена. Въз основа на така обсъденото, съдът намира, че справедливото обезщетение за ищцата, съобразно доказаните по делото болки и страдания и други морални вреди, които е претърпяла, както и съобразно общоприетите критерии за справедливост, съобразено и с обществено-икономическите условия за живот в страната, се свежда до сумата 170 000 лв.

Що се отнася до останалите двама ищци – касае се за деца, загубили баща си в много малка възраст. Едното от тях е било на **** години, второто на едва ****. Двамата са лишени от бащина обич и подкрепа, каквато несъмнено ще бъде необходима през останалата много по-голяма част от живота им. Такава обич и подкрепа им е била оказвана от починалия им баща, според свидетелските показания той е отделял цялото си време и енергия на семейството, правел е всичко за децата си. Двете деца са изживели своите негативни емоции, за които свидетелстват гласните доказателства, осъзнали са загубата, но

тепърва им предстои да търпят последствията от това, че са били лишени от бащино присъствие. Предстоят им важни житейски събития, които няма да могат да споделят с най-близкия си кръвен родственик. Отсъствието на родител не е заменено понастоящем и не може да бъде заменено. Въз основа на така обсъденото, съдът намира, че справедливото обезщетение за двете деца, съобразно доказаните по делото болки и страдания и други морални вреди, които са претърпели, както и съобразно общоприетите критерии за справедливост, се свежда до сумата 170 000 лв. за всяко от тях.

При определяне размера на обезщетението следва да бъде съобразено поведението на пострадалия с оглед наведеното от ответника възражение за съпричиняване. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинно-следствена връзка между поведението на пострадалия, което трябва да е противоправно, от една страна, и настъпилия вредоносен резултат от друга. В тази връзка ответникът възразява, че при процесното произшествие починалият П. М. е управлявал автомобил без поставен обезопасителен колан. Това поведение е противоправно, тъй като коланът е задължителен за водачите на МПС. От доказателствата по делото, обаче, такова не се установява. Съдът е указал на ответника, че тежестта за доказване на възражението за съпричиняване пада върху него, но никакви доказателства за това не са ангажирани, не са ангажирани и доказателства за това посоченото поведение да е било в причинна връзка с настъпилата смърт. Ето защо и съдът намира възражението за недоказано и неоснователно. По тази причина главните иски се явяват изцяло доказани и следва да се уважат в техния пълен размер, като на всеки от ищите се присъди обезщетение за неимуществени вреди в резултат от процесното застрахователно събитие в размер 170 000 лв.

Ищите претендират лихва за забава по реда на чл.429, ал.3 КЗ. Съгласно чл.429, ал.3, изр.2-ро КЗ вр. чл.493, ал.1, т.5 и чл.429, ал.2, т.2 КЗ, застрахователят дължи на увреденото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка „Гражданска отговорност“, считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования делинквент или от увреденото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума. В случая, поради липса на други данни по делото (няма данни дали и кога собственикът и/или водачът на застрахования автомобил е уведомил ответника за застрахователното събитие), съдът приема, че застрахователят е уведомен за застрахователното събитие на 09.10.2018 г. с предявяване на застрахователната претенция от ищите като увредени лица, поради което за ответника е възникнало задължение за заплащане на законна лихва за забава върху застрахователното обезщетение за неимуществени вреди, считано от този ден до окончателното плащане. (Така в Решение №167/30.01.2020 г. на ВКС по т.д.№2273/2018 г., II т.о.) Ответникът обаче прави възражение за погасителна давност по отношение това акцесорно вземане, което възражение съдът намира за основателно. Вземанията за обезщетения и лихви се погасяват с изтичане на ****годишна давност съгласно чл.111, б.б) и б.в) ЗЗД. Воденият наказателен процес не е

съдебен процес относно вземането по смисъла на чл.115, ал.1, б.ж) ЗЗД, поради което няма за ефект спиране на давността. Ето защо съдът намира, че това вземане е погасено за периода от падежа му на 09.10.2018 г. до 24.08.2020 г. (**** години преди подаване на исковата молба на 24.08.2023 г.) По тези съображения законна лихва следва да бъде присъдена за периода от 24.08.2020 г. до окончателното ѝ плащане, а претенцията за заплащане на такава от 09.10.2018 г. до тази дата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора ищцовата страна има право на разноски на основание чл.78, ал.1 ГПК. Ищците претендират адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА, като първите двама от тях са представлявани в процеса от адв.Т. П. Д., а третият от ищците – от адв.И. Д. И.. Липсата на договор за правна помощ с уговорена в него безплатно предоставена такава не препятства упражняване правото по чл.38, ал.2 ЗА, ако по делото няма данни за договорен в тежест на страната размер на възнаграждението по чл.36 ЗА, направено е заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липсват данни, които да го опровергават – в този смисъл Определение №515/02.10.2015 г. по ч.т.д.№2340/2015 г. на ВКС, I т.о. Ето защо няма пречка на всеки от адвокатите процесуални представители да бъде присъдено възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА. Последното следва да се определи на база уважения материален интерес по иска (170 000 лв.), съобразно чл.7, ал.2, т.5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и е в размер 11 450 лв. за всеки адвокат.

Ищците са освободени от държавна такса и разноски в производството по реда на чл.83, ал.1, т.4 ГПК и на основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да заплати сумата 20 400 лв. – държавна такса в размер 4 % от общия материален интерес, по сметка на ПОС, в полза бюджета на съдебната власт.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на И. Д. И., ЕГН *****, на Г. П. М., ЕГН *****, и на М. П. М., ЕГН *****, последните действащи чрез своята майка и законен представител И. Д. И., всички от гр.****, **сумата по 170 000 лв.** (сто и седемдесет хиляди лева) **на всеки от ****мата**, ведно със законна лихва от 24.08.2020 г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие смъртта на П. Г. М., ЕГН *****, настъпила при пътнотранспортно произшествие на 30.09.2018 г. в землището на с.****, на път №I-8, км 214, причинено виновно от водача на товарен автомобил Мерцедес Спринтер с рег.№**** – М. Г. Г., ЕГН *****, за който автомобил е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, като ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на законна лихва

за периода от 09.10.2018 г. до 23.08.2020 г. поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на адвокат Т. П. Д., АК Пловдив, личен номер ****, **сумата 11 450 лв.** (единадесет хиляди четиристотин и петдесет лева) – адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА за производството по т.д.№512/2023 г. по описа на ПОС, XVI с.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати на адвокат И. Д. И., АК Пловдив, личен номер *****, адрес гр.****, **сумата 11 450 лв.** (единадесет хиляди четиристотин и петдесет лева) – адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА за производството по т.д.№512/2023 г. по описа на ПОС, XVI с.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Симеоновско шосе“ №67А, да заплати по сметка на ОС Пловдив, в полза бюджета на съдебната власт, **сумата 20 400 лв.** (двадесет хиляди и четиристотин лева) – държавна такса за производството по т.д.№512/2023 г. по описа на ПОС, XVI с.

Решението е постановено при участието на М. Г. Г., ЕГН *****, от с.****, като трето лице-помагач на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“АД, ЕИК 121130788, гр.София.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____